

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IIK 471/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	E. D.	1. w okresie od dnia 21 marca 2018 r. do dnia 20 stycznia 2019 r. działając z wykorzystaniem takiej samej sposobności w Ł. woj. (...) nie wpłacała w terminie do dnia 20-go miesiąca następnego po miesiącu, w którym powstał obowiązek	

podatkowy na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych od wynagrodzeń zatrudnionych pracowników za miesiące luty – marzec, maj – październik, grudzień 2018 r. w łącznej wysokości 12.292,00 zł naruszając art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych

to jest przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

2. w okresie od dnia 21 lutego 2017 r. do dnia 19 czerwca 2018 r. uporczywie nie wpłacała w terminie do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące styczeń, luty, kwiecień – czerwiec, grudzień 2017 r. w łącznej wysokości 4.578,00 zł, przy czym obowiązek ich zapłaty ustał z dniem 20 stycznia 2018 r. (po zakończeniu roku podatkowego zaliczka staje się częścią zobowiązania podatkowego za rok podatkowy) oraz w

		<p>terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym, w którym powstaje obowiązek zapłaty podatku dochodowego wynikającego z zeznania PIT-36L za 2017 r. w wysokości 9.948 zł, a także w terminie do 25-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. podatku od towarów i usług zadeklarowanego w deklaracjach i korektach deklaracji VAT-7 za miesiące luty - listopad 2017 r, styczeń – marzec 2018 r. w łącznej wysokości 283.924,00 zł, czym naruszyła przepisy art. 44 ust. 6b, art. 45 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r, o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług</p> <p>to jest wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżona w latach 2017 do 2019 prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą (...) pod adresem U. 20A. Była podatnikiem podatku od towarów i	Wyjaśnienia oskarżonej Informacja (...) zawiadomienie o ujawnieniu zabronionego czynu oraz	k.38v., 71v.-72 k.34, 46 k.3, k. 4-5, k. 6, k. 7-8, k.9, k. 10-11, k.18-33,	

<p>usług oraz płatnikiem podatku dochodowego od wynagrodzeń zatrudnionych pracowników.</p>	<p>dokumenty kontrolno-skarbowe</p>	<p>k.61</p>	
<p>W tym czasie firma miała problemy finansowe spowodowane głównie nieregulowaniem należności przez niektóre firmy spedytorskie. Nawarstwiały się problemy związane z prowadzeniem firmy. Pieniądze, które wpływały do firmy były przeznaczane na spłatę różnych zaległości, w tym wobec ZUS i pracowników.</p>	<p>Karta karna</p>	<p>k.65</p>	
<p>W toku czynności kontrolnych przeprowadzonych przez pracowników Urzędu Skarbowego w Ł. stwierdzono, że oskarżona w okresie od dnia 21 marca 2018 r. do dnia 20 stycznia 2019 r. nie wpłacała w terminie do dnia 20-go miesiąca następnego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych od wynagrodzeń zatrudnionych pracowników za miesiące luty – marzec, maj – październik, grudzień 2018 r. w łącznej wysokości 12.292,00 złotych.</p>	<p>Informacja (...)</p>	<p>k. 71 v.</p>	
<p>Ponadto w czasie kontroli stwierdzono, że oskarżona</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>k.71</p>	
	<p>Informacja US</p>		

w okresie od dnia 21 lutego 2017 r. do dnia 19 czerwca 2018 r. nie wpłacała w terminie do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące styczeń, luty, kwiecień – czerwiec, grudzień 2017 r. w łącznej wysokości 4.578,00 zł, przy czym obowiązek ich zapłaty ustał z dniem 20 stycznia 2018 r. (po zakończeniu roku podatkowego zaliczka staje się częścią zobowiązania podatkowego za rok podatkowy) oraz w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym, w którym powstaje obowiązek zapłaty podatku dochodowego wynikającego z zeznania PIT-36L za 2017 r. w wysokości 9.948 zł, a także w terminie do 25-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. podatku od towarów i usług zadeklarowanego w deklaracjach i korektach deklaracji VAT-7 za miesiące luty - listopad 2017 r, styczeń – marzec 2018 r. w łącznej

<p>wysokości 283,924,00 złotych.</p> <p>Zaległości opisane wyżej zostały do dnia rozprawy uregulowane. Oskarżona posiada jedynie zaległości podatkowe bieżące.</p> <p>Oskarżona ma 44 lata. Jest mężatką. Posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Posiada wyższe wykształcenie humanistyczne. Prowadzi działalność gospodarczą, aktualnie zawieszoną, bez dochodu. Pozostaje na utrzymaniu męża. Jest właścicielką domu jednorodzinnego o powierzchni około 200 m. Posiada dwa samochody osobowe. Jest zdrowa. Nie leczyła się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Oskarżona nie była karana</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1 i 2</p>	<p>E. D.</p>	<p>czyny jak w punkcie 1.1.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Nieuzasadnionym są twierdzenia oskarżonej – a właściwie przedstawiona</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>k.38 -39, k.71v.-72</p>	

przez nią ocena - że utrata płynności finansowej firmy i konieczność regulowania innych pilnych zaległości wyłącza jej winę. Oskarżona podniosła bowiem, że opóźnienia płatności wynikały z utraty płynności finansowej firmy spowodowanej głównie tym, iż firmy spedycyjne nie płaciły w terminie. Opisała nadto trudności związane z prowadzeniem działalności i skomplikowaną sytuację biznesową, w której się znalazła. Wskazała, że gdy tylko posiadała dochód to starała się zaległości regulować. W pierwszej kolejności regulowała zaległości wobec ZUS i pracowników. Podkreśliła, że nie wiedziała, iż może wystąpić do Urzędu Skarbowego o odroczenie płatności i inne ulgi. Wskazała nadto, że cztery lata temu wobec jednej z firm dochodziła roszczeń w sądzie, natomiast przy kolejnych roszczeniach nie kierowała sprawy do sądu z uwagi na posiadaną wiedzę, że firma zalegająca z płatnością już nie działa i nie zapłaci długu.

Oskarżona tak naprawdę nie kwestionuje samych ustaleń faktycznych jedynie przedstawia inną ocenę prawną opóźnień podatkowych. Oskarżona ma oczywiście prawo do własnej oceny zdarzeń. Sąd – uznając za

<p>wiarygodne informacje dotyczące kłopotów finansowych firmy i podejmowanych w związku z tym działań – wyjaśnienia oskarżonej w części kwestionującej zawinienie ocenia w kategoriach realizacji prawa do obrony. Okoliczności te zostały uwzględnione – jako łagodzące - przy wymiarze kary.</p>			
<p>2. OCena DOWOdów</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1 i 2</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonej k. 38, k. 71v.-72</p> <p>dokumentacja zgromadzona w sprawie</p>	<p>W ocenie Sądu okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie budzą żadnych wątpliwości, a sam stan faktyczny nie jest skomplikowany. Sąd dokonał ustaleń przede wszystkim na podstawie wyjaśnień samej oskarżonej jak i zgromadzonej w sprawie dokumentacji.</p> <p>Sąd w zakresie faktów dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej – pomimo nie przyznania się na rozprawie do winy i zakwestionowania umyślności działania - które w zakresie istotnym dla ustalenia stanu faktycznego były</p>	

		<p>spójne z pozostałym materiałem dowodowym. Oskarżona bowiem nie zakwestionowała okoliczności dotyczących samych zobowiązań podatkowych przedstawiając jedynie odmiennie od oskarżyciela ocenę przyczyny opóźnień.</p> <p>Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody potwierdzają się wzajemnie tworząc logiczną całość. Brak jest jakichkolwiek powodów do tego, aby kwestionować wiarygodność dokumentów, w tym kopii deklaracji podatkowych i innych przedstawionych wraz z aktem oskarżenia oraz uzupełnionych w toku postępowania. Żadna ze stron nie kwestionowała wiarygodności złożonych dokumentów.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1	Wyjaśnienia oskarżonej	Wyjaśnienia oskarżonej - w zakresie, w którym Sąd je zakwestionował tj. jedynie w zakresie oceny swojego zachowania - należy traktować jako realizację szeroko	

		rozumianego prawa do obrony. Oskarżona miała prawo wyboru takiej linii obrony, która z jej punktu widzenia była najlepsza. Jednak oświadczenie o nie przyznaniu się do winy musiało zostać zweryfikowane dowodami zebranymi w sprawie co doprowadziło do wniosków innych niż życzyłaby sobie oskarżona. Sąd dokonał odmiennej oceny w zakresie zawinienia.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1 i 2	E. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Odpowiedzialności z art. 77 § 1 kks podlega płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. W przepisach art. 77 § 1 – 3 kks zawarte są dwa typy przestępstwa tj. podstawowy i uprzywilejowany w przypadku małej wartości niewpłaconego podatku, a także wykroczenie w			

sytuacji, gdy wysokość niewpłaconego podatku nie przekracza ustawowego progu. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z czynem opisanym w § 2 art. 77 kks. Należy jednocześnie podnieść, że wszystkie ww. odmiany czynów zabronionych w ustawie karnej skarbowej obejmują jeden rodzaj zachowania, polegający na niewpłaceniu w terminie właściwemu organowi podatkowemu podatku pobranego przez płatnika lub inkasenta. Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych płatnicy zobowiązani są do obliczenia i pobierania zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń zatrudnionych osób oraz przekazywania na rachunek właściwego urzędu skarbowego pobranych kwot zaliczek w terminie do dnia 20 następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki. Jak wyżej wskazano przepis art. 77 § 2 kks penalizuje zachowanie polegające na nie wpłaceniu przez płatnika lub inkasenta kwot pobranego podatku na rzecz właściwego organu, gdy kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości. Przepis art. 77 § 2 kks dotyczy sytuacji gdy kwota niewpłaconego podatku

jest małej wartości..
Zgodnie z orzecznictwem
Sądu Najwyższego „przez
pobranie kwot
zobowiązania
podatkowego należy
rozumieć czynność
techniczną polegającą
na potrąceniu czyli
wypłaceniu pracownikowi
wynagrodzenia po
odliczeniu uprzednio
obliczonej zaliczki. Z kolei
pojęcie „nie wpłaconej
kwoty” oznacza kwotę
pobraną od podatnika,
lecz nie przekazaną w
odpowiednim terminie
na rachunek organu
podatkowego, przy czym
bez znaczenia jest tu
okoliczność czy płatnik
posiada środki finansowe
na bieżącą produkcję,
działalność gospodarczą,
czy spłatę zobowiązań
wobec
kontrahentów” (wyrok
Sądu Najwyższego z dnia
16.05.2002 r., IV KKN
427/98, postanowienie
Sądu Najwyższego z dnia
25.10.1995 r., I KZP 30/95,
OSP 1996/4/68).

Podkreślić należy, iż
środki pieniężne
stanowiące pobrane kwoty
zaliczek od wynagrodzeń
wypłaconych
pracownikom, nie należą
do płatnika. Do czasu
pobrania należą do
podatnika, zaś po
pobraniu stanowią
przychód Skarbu Państwa,
który płatnik ma
obowiązek wpłacić we
wskazanym w ustawie
terminie na rachunek

właściwego organu podatkowego.

Jednocześnie okoliczność, że płatnik posiada środki finansowe, lecz przeznacza je na inny uzasadniony ekonomicznie cel, (na przykład na wynagrodzenia dla pracowników) nie wyłącza jego winy, lecz ewentualnie może mieć wpływ na obniżenie stopnia winy. Tylko bowiem w sytuacji gdy płatnik środków finansowych nie posiada, czego wyrazem jest niedokonanie wypłaty wynagrodzeń pracownikom przy pobieranym podatku dochodowym od osób fizycznych, nie można środków tych również pozyskać na innej drodze (np. przez kredyt czy pożyczkę), odpada wina, albowiem nie można od płatnika w takiej sytuacji wymagać zachowania zgodnego z prawem, którego on nie jest w stanie wykonać (tak. G. Łabuda w: Komentarz do art. 77 Kodeksu Karnego Skarbowego, Lex Omega).

Oskarżona – jak sama podała – pomimo utraty płynności finansowej firmy dochody jednak miała. Wyjaśniła, że wówczas dokonywała wyboru regulując pewne zaległości, w tym ZUS i wynagrodzenia pracowników.

Nie budzi żadnej wątpliwości, że oskarżona w okresie od dnia 21 marca 2018 r. do dnia 20 stycznia 2019 r. działając z wykorzystaniem takiej samej sposobności nie wpłacała w terminie do dnia 20-go miesiąca następnego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych od wynagrodzeń zatrudnionych pracowników za miesiące luty – marzec, maj – październik, grudzień 2018 r. w łącznej wysokości 12.292,00 zł naruszając art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Dyspozycja **art. 6 § 2 kks** stanowi, że dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. Oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona określone w tym przepisie.

Natomiast odpowiedzialności za wykroczenie z **art. 57 § 1 kks** podlega podatnik, który uporczywie nie wpłaca podatku w terminie.

Oskarżona w okresie w okresie od dnia 21 lutego 2017 r. do dnia 19 czerwca 2018 r. uporczywie nie wpłacała w terminie do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące styczeń, luty, kwiecień – czerwiec, grudzień 2017 r. w łącznej wysokości 4.578,00 zł, przy czym obowiązek ich zapłaty ustał z dniem 20 stycznia 2018 r. (po zakończeniu roku podatkowego zaliczka staje się częścią zobowiązania podatkowego za rok podatkowy) oraz w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym, w którym powstaje obowiązek zapłaty podatku dochodowego wynikającego z zeznania PIT-36L za 2017 r. w wysokości 9.948 zł, a także w terminie do 25-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek

podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Ł. podatku od towarów i usług zadeklarowanego w deklaracjach i korektach deklaracji VAT-7 za miesiące luty - listopad 2017 r, styczeń – marzec 2018 r. w łącznej wysokości 283.924,00 zł, czym naruszyła przepisy art. 44 ust. 6b, art. 45 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r, o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Z dyspozycji art. 103 ust 1 i 2 ustawy o podatku od towarów i usług wynika, że podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25- go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, a za okresy kwartalne w terminie do 25 – go miesiąca następnego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Zgodnie z art. 45 ust. 4 pkt 3 i art. ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych podatek powinien dokonać wpłaty podatku dochodowego wynikającego z zeznania

PIT-36L w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym.

Obowiązki podatkowe oskarżona potwierdziła w deklaracjach i korektach deklaracji VAT-7 oraz zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu(poniesionej straty) PIT-36 za 2017 rok.

Obowiązków tych oskarżona nie wypełniła.

Działanie oskarżonej miało charakter uporczywy. Oskarżona przez dłuższy czas nie płaciła podatku. Jej zachowanie miało charakter sekwencyjny, przy czym oskarżona miała pełną świadomość, że zalega z podatkami. Oskarżona posiadając dochody i kontynuując działalność gospodarczą miała możliwość zachowania się zgodnie z normą nakazującą wykonanie obowiązku podatkowego.

Z dyspozycji art. 57 § 1 kks jednoznacznie wynika, że karalne jest jedynie uporczywe niewpłacanie w terminie podatku. Kwestia uporczywości była przedmiotem dyskusji w orzecznictwie jak i doktrynie. Uporczywość oznacza powtarzające, utrzymujące się długo uchylanie, zabarwione przy tym ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. w sytuacji w

której sprawca ma obiektywnie możliwość wykonania obowiązku ale nie dopełnia go, ignorując swój obowiązek.

W ocenie Sądu – w realiach niniejszej sprawy - nie można uznać za usprawiedliwienie opóźnienia w regulowaniu podatku niezgromadzeniem przez oskarżoną na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie. Oskarżona w zeznaniu podatkowym wykazywała konkretne dochód, a więc posiadała środki na transakcje stanowiące podstawę ujawnionego przez nią dochodu. Oskarżona pomimo upływu terminu do zapłaty podatku nie wystąpiła do Urzędu Skarbowego w celu skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków tłumacząc to brakiem wiedzy w tym zakresie, co budzi wątpliwości wobec doświadczenia oskarżonej w prowadzeniu firmy oraz korzystaniu z usług profesjonalnej firmy księgowej. Sama oskarżona podkreślała, że miała świadomość terminu płatności zobowiązań. Oskarżona wiedząc o konieczności wpłacenia podatku długotrwale, sekwencyjnie nie wpłacała należności.

W tym miejscu przykładowo można

przytoczyć postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 roku ((...) 11/13): „Na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 57 § 1 kks, może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacenie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres.”

Oskarżona pomimo złożenia deklaracji podatkowej i wskazania w niej należnego do zapłaty podatku nie podejmowała, i to przez dość długi czas, jakichkolwiek działań w celu uregulowania tego podatku, choć termin płatności już minął. Oskarżona nie może

przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych regulujących terminowo podatki swoich niepowodzeń gospodarczych i nie płacić w terminie zobowiązań podatkowych tłumacząc to brakiem środków. Pomimo kłopotów finansowych firmy, ze złożonego zeznania wynika, że nadal oskarżona prowadziła działalność gospodarczą i osiągała wymierne dochody. Trudno w tej sytuacji uznać, iż trudności związane z prowadzeniem firmy były wyłączną przyczyną niewpłacenia podatku w terminie i tym samym, że nieuiszczenie podatku w terminie nastąpiło z przyczyn od oskarżonej niezależnych. Tak jak wyżej wskazano oskarżona nie podjęła kroków w kierunku odroczenia terminu płatności podatków czy też rozłożenia należności na raty. Okoliczności podnoszone przez oskarżoną Sąd uwzględnił natomiast przy wymiarze kary.

Reasumując, sąd uznał, że niedochowanie terminu płatności należności publicznoprawnej przez oskarżoną cechowało się uporczywością tj. było obliczone z góry na odsunięcie uregulowania podatku na dłuższy okres, a zaniechanie wpłaty objęte

zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Oskarżona pomimo podnoszenia aktualnej trudnej sytuacji majątkowej wykazując w deklaracji wymierny dochód nie wykazała w momencie powstania obowiązku, że nie miała obiektywnej możliwości realizacji podatku.

Niewątpliwie w świetle art. 53 § 7 kks zachowanie oskarżonej w zakresie przypisanych jej czynów cechowało się umiarkowanym stopniem społecznej szkodliwości. Na ocenę taką wpłynęły przede wszystkim okoliczności popełnienia czynów oraz dość znaczna wysokość zaległości skarbowych. Oskarżona swym zachowaniem swoim naruszyła fundamentalne obowiązki, spoczywające na niej jako płatniku danego rodzaju podatku. Z drugiej jednak strony działanie oskarżonej próbującej realizować różne zobowiązania nie cechowało się jakąś szczególną premedytacją. Wynikało z dość trudnej sytuacji finansowej firmy.

Uznać należy, iż zachowanie oskarżonej miało charakter zawiniony. W sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które można by rozpatrywać w kategoriach kontratypu mogącego wyłączać jej winę. Oskarżona jest w

<p>pełni dojrzałą, zdrową psychicznie kobietą i mogła postąpić z poszanowaniem prawa, czego nie zrobiła.</p> <p>W ocenie Sądu oskarżona dopuściła się przestępstwa skarbowego i wykroczenia skarbowego cechujących się umiarkowanym stopniem społecznej szkodliwości i zgodnie z treścią art. 1 § 1 kks podlega odpowiedzialności karnej z art. 57 § 1 kks oraz z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	-	-
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	-	-
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania	-	-

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			

#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. D.	1 2	1 i 2	Sąd na podstawie art. 77 § 2 kks wymierzył oskarżonej karę 20 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna 80 złotym Sąd orzekając o ukaraniu za wykroczenie, na podstawie art. 57 § 1 kks wymierzył oskarżonej karę 4.000 (czterech tysięcy) złotych grzywny.

Kary grzywny w
zakreślonym przez Sąd
rozmiarze są adekwatne
do omówionego wyżej
stopnia społecznej
szkodliwości czynów
oskarżonej oraz stopnia jej
winy. Orzeczone grzywny
uwzględniają również
sytuację finansową
oskarżonej.

Kary grzywny w
tej wysokości spełnią
swe cele
indywidualnoprewencyjne
w stosunku do oskarżonej,
odpowiadają także
społecznemu poczuciu
sprawiedliwości.

Wysokość grzywien
odpowiada możliwościom
zarobkowym oskarżonej,
który aktualnie nie
posiada dochodów ale
ma możliwości zarobkowe
G. w określonej
wyżej wysokości będą
stanowiły dla oskarżonej
pewną dolegliwość, a
jednocześnie nie narażą na
uszczerbek jej możliwości
utrzymania i jednocześnie
wykonania zobowiązań
podatkowych. Orzekając
kary grzywny Sąd
wziął pod uwagę fakt,
iż aktualnie działalność
gospodarcza oskarżonej
pozostaje zawieszona oraz
obciążenia finansowe
wskazane przez
oskarżoną, a dotyczące
zarówno prowadzonej
działalności, jak i
potrzeb związanych z
utrzymaniem rodziny.

W ocenie Sądu orzeczone
wobec oskarżonej kary

powinny uświadomić jej naganność zachowania i powstrzymać przed ponownym naruszeniem porządku prawnego, realizując w ten sposób wobec niej cele zapobiegawczo – wychowawcze. Właściwe będzie również oddziaływanie kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kary grzywny pozostają również w odpowiedniej proporcji do granic ustawowego zagrożenia czynów przypisanych oskarżonej. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 48 § 1 kks kara grzywny za wykroczenie może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia chyba, że kodeks stanowi inaczej. Wymierzając karę grzywny za przestępstwo – zgodnie z dyspozycją art. 23 § 1 -3 kks - najniższa liczba stawek wynosi 10, a najwyższa 720. Stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. W dacie orzekania minimalne wynagrodzenie wynosiło 2.250 złotych, a więc kara grzywny może być orzeczona w granicach od 225 złotych do 45.000 złotych. W latach 2017 i 2018 roku minimalne

wynagrodzenie było niższe i wynosiło odpowiednio 2.100 złotych i 2.000 złotych.

Wymierzając kary grzywny Sąd uwzględnił dyspozycję art. 13 § 1 kks.

Zasadniczymi okolicznościami, które Sąd poczytał na korzyść oskarżonej to prowadzenie ustabilizowanego trybu życia – co wskazuje, że czyny miały charakter incydentalny i więcej się nie powtórzą. Wyjątkowo pozytywnie o oskarżonej świadczy również systematyczne i sukcesywne regulowanie zobowiązań. Oskarżona uregulowała zaległości z niniejszej sprawy. Posiada jedynie nieuregulowane zaległości bieżące (k. 71). Zachowanie oskarżonej było związane z kłopotami finansowymi i logistycznymi firmy. Nie cechowało się premedytacją. Oskarżona po prostu podejmowała decyzje w zakresie kolejności spłacania zobowiązań. Z drugiej jednak strony podkreślić należy, iż swoim zachowaniem wykazała lekceważenie dla porządku prawnego decydując się na popełnienie przypisanych jej czynów mając świadomość konieczności zapłacenia podatku.

Niekorzystnie o oskarżonej świadczą okoliczności popełnienia

			czynów – uporczywość działania oraz znaczna kwota należności .
5. <i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

7.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	Biorąc pod uwagę możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonej, orzeczone wobec niej grzywny oraz fakt konieczności wykonania zaległych zobowiązań		

podatkowych Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonej i jej rodziny zbyt uciążliwe.

6. 1Podpis

Ł., dnia 10 stycznia 2020 roku

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonej

10.01.2020 r.